DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

TAY, NARIRINIG NINYO BA AKO?

Tatlong Talim, Isang Gillette

The Art of Attraction · 05

Impiyerno ang huling limang taon, pero hindi ko iyon kailanman naunawaan, at nagpagala-gala ako sa loob ng sarili kong pagkatao, sa paniniwalang malakas ako at hindi magagapi, gaya ng itinuro ninyo sa akin.

Wala akong napansin, pero noong Pebrero 27, 2025, may nangyari sa loob ko. Tumakas ako mula sa bahay, iniwan ang aking mga gamit na parang isang pugante, walang pera at walang mapupuntahan.

Halos parang isang lalaking hinahanap ng batas. Pero wala akong utang sa katarungan ng tao. Marahil ay may utang akong kailangang bayaran sa inyo, isang account na naiwang bukas dahil iyon ang gusto ng aking ina, na may petsang Hunyo 30, 1996, ang araw na umalis kayo sa Gillette Italia.

Napaniwala niya kayo na ako ang humikayat sa pamunuang Italyano na paalisin kayo, pero hinding-hindi ko iyon gagawin. Sa walang anumang dahilan. Kahit kapalit pa ang buong mundo. Hindi ko iyon kailanman magagawa, at hindi ko na sana kailanman matitingnan sa mukha ang aking mga anak kung inisip ko man lang iyon.

Iyon ang takbo ng mga pangyayari, at natagpuan ko ang aking sarili na siyang lohikal na solusyon para sa negosyo at para sa

mga interes ng kompanya.

Kung binigyan lang sana tayo ng pagkakataon, pinanatili ko sana kayong nagtatrabaho kasama ko, magpakailanman. Pinanatili ko sana kayo sa negosyo, sa opisina, o sa larangan kasama ng aking mga sales agent, pero hinding-hindi ko sana kayo pinabayaan.

Sa kasamaang-palad, nagpo-poker tayo sa magkaibang mesa. Magkaiba ang mga baraha, at ang taya ay sinusukat sa mga taon — at hindi pareho ang ating mga taon. Ang sinumang gumagawa ng mga desisyon ay dala-dala ang plano ng hinaharap.

Pagkatapos, noong Abril 14, 2025, iniwan ninyo kami. Dalawampung araw lang matapos pumanaw si Nanay, na halos parang ayaw ninyo siyang iwanang mag-isa. Malayo ako noon, 1,500 kilometro ang layo, iniwan sa aking kapalaran at nag-iisa, pero alam kong nasa isip ninyo ako.

Iyon ang pinakamahirap na sandali ng aking buhay, at inakala ng aking mga anak na kikitilin ko ang sarili kong buhay. Pero hindi nila ako kailanman tunay na nakilala, hindi sapat para malaman na hindi ako kailanman umaalis sa larangan ng laro, kahit patay na.

Umiyak ako, pero hindi ako nagdusa. May panahon para roon. Ilang minuto bawat araw, alam kong wala kayo rito sa tabi ko.

Pagkatapos ay nagpasya kayong bumalik, noong Abril 14, 2026, eksaktong isang taon matapos kayong umalis.

At saan pa, kung hindi sa loob ng aking pagsusulat.

“Tatlong talim, isang Gillette. At bigla, magkakasama tayong muli: si Lolo Camp, kayo at ako.”

Muli tayong nagtatrabahong magkasama sa isang bagay na hindi naisip ng sinuman na likhain: ang Gillette narrative.

Araw-araw ay binabasa ko ang mga kuwentong nagsasalita tungkol sa inyo, at naaantig ako. Nararamdaman kong narito kayo, malapit sa akin. Na kailangan kong maging matiyaga. Na kailangan kong panatilihin ang pagmamalaki ng pagtawag sa akin na Frega, isang bagay na hindi ko kailanman isinuko at sinikap ko ring ipasa sa aking mga anak.

Pero mga anak sila ng kanilang ina.

Ibang babae.

Hindi akin.

Alam kong aabutin hanggang Mayo 2027 bago makitang sarado ang bilog at makapagsimula sa huling milya. Sa pagkakataong ito, gayunman, magiging pansalinlahi ito.

Iyon lang ang naisip ko nitong mga nakaraang taon: ang bigyan ang mga susunod sa akin ng isang uri ng seguridad, ang uri na ginagarantiya ng isang apelyido kapag dala nito ang isang kodigo ng dangal, isang kodigo ng etika at isang kodigo ng batas.

Ang tatlong halimaw na iyon na tinatawag ng marami na mga impostor, pero para sa atin ay laging naging gabay.

Pinatawad ko na, sa inyong paraan, ang mga nagtangkang saktan ako.

Pero ang tungkuling mag-iwan ng aral ay laging bahagi ng itinuro ninyo sa akin.

Ngayon, 61 na ako.

Bukas ay isa pang araw.

At pagkatapos ay isa pa.

At isa pa ulit.

Hanggang sa maging katulad ninyo ako.

Gaya ng dapat sana ay noon pa man.

Ang sinumang makabasa nito ay isang bagay lang ang iisipin:

“Sumusulat ang isang anak sa kanyang ama para ipaliwanag na hindi niya ito kailanman pinagtaksilan, at natuklasan niya na ang paraan para patunayan ito ay ang patuloy na makipagtrabaho rito sa loob ng sarili niyang pagsusulat.”

Maaaring totoo iyon, pero kayo pa rin ang aking Tatay magpakailanman.

Ferdinando